

мандването и полка получи заповѣдъ да се прибере въ Чорлу, гдето да прекара зимата на квартири.

Тукъ, на 15 януарий 1913 год., стария командиръ на полка, полковникъ Семерджиевъ, който отъ 1909 година командваше полка, съгласно предписание № 31 отъ командира на бригадата, сдаде полка на подполковникъ Вапцаровъ.

По този случай, биде издадена следната негова последна заповѣдъ, отъ която се вижда съ какви чувства се раздѣляше човѣкътъ, комуто бѣха повѣрени животѣ тѣла на петъ хиляди млади българи.

Бойнитѣ спомени свързватъ хората по-тѣсно отъ всичко друго, защото въ войната, отъ първия день до последния, никой не разполага съ себе си. Степенъта на другарството, чувството на себеотрицание и размѣрътъ на взаимността се измѣрватъ най-лесно въ страшнитѣ часове на войната.

Между другото, въ заповѣдъта се казва следното:

„Сливенци! Помнете че Вий сте великани. Вашитѣ дѣла презъ време на войната сж велики. Вий написахте славни страници въ историята на полка. Вий сте създателитѣ на бойнитѣ му традиции. Действията Ви въ тази война и до като склопя очи ще бждатъ за менъ паметни. И сега като че ли все виждамъ съ какъвъ устремъ Вий тичахте да попълните редоветѣ на полка и да се отзовете първи въ него, а това даде възможность ний да се явимъ на време на границата. Ето и сега Ви виждамъ въ с. Константиново готови да прелетите границата. Подобни на орли, Вий кацнахте на „Герджикъ-Тепе“, и разкъсахте врага. Той бѣгаше, предаваше се, молеше за пощада!... Подъ звучитѣ на „Шуми Марица“, Вий врѣхлетяхте срещу главната му позиция при Митницата и всичко бѣ очистено отъ турски кракъ. Сломенъ, изплашенъ, врагътъ търсеше спасение въ Одринската крепость.

„Сливенци! Азъ нѣма нивга да забравя онази мрачна и вѣтровита нощъ, когато дѣжда достигаше до коститѣ ни, азъ трѣбваше да Ви разбудя къмъ полунощъ за да Ви вода къмъ нова борба при Лозенградъ. День и нощъ Вий вървѣхте безъ спиръ и безъ покой. На 20 октомврий, Вий бѣхте до врага—пакъ победа, пакъ нови лаври. Съ огънь и ножъ Вий овладѣхте една батарея, пленихте половинъ табуръ, заграбихте цѣлъ бивакъ и само съ единъ ударъ обезпечихте лѣвиятъ флангъ на цѣлата наша Армия.

„Сливенци, мога ли да не си спомнямъ завинаги какъ гордо се вижкнахте въ Странджа, почти безъ пжтъ, за да облекчите артилерията ни. И все дѣждъ и калъ и безъ хлѣбъ!

„Преуморени, гладни, но горди, Вий не можахте да избѣгнете холерата. . . и трѣбваше малкото село Тарфа да прегърне въ хладнитѣ си обятия вѣчнитѣ останки на толкова наши другари!

„Но трѣбваше да се атакува неприятеля. Мнозина отъ Васъ казваха: гдето ще мремъ отъ холера, по-добре отъ неприятелски куршумъ“. И Вий атакувахте чифлика!

Днитѣ въ Чорлу минаваха мудро и живота на полка бѣше биваченъ. Пращаха се команди да събиратъ фуражъ,